Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (första avdelningen)

den 18 oktober 2016 *

”Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Restriktiva åtgärder mot Iran i syfte att hindra spridning av kärnmaterial — Frysning av tillgångar — Talan om ogiltigförklaring — Tidsfrist för väckande av talan — Justering av yrkanden — Upptagande till sakprövning — Motiveringsskyldighet — Rätt till försvar — Rätt till ett effektivt domstolsskydd — Uppenbart oriktig bedömning — Anpassning av verkningarna i tiden av en ogiltigförklaring”

I mål T-418/14,

Sina Bank, Teheran (Iran), företrädd av B. Mettetal och C. Wucher-North, advokater,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av B. Driessen och D. Gicheva, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF dels av rådets beslut, såsom det framgår av meddelandet av den 15 mars 2014 till de personer och enheter som är föremål för de restriktiva åtgärder som föreskrivs i rådets beslut 2010/413/Gusp och rådets förordning (EU) nr 267/12 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT C 77, 2014, s.1), om att låta sökanden kvarstå i förteckningen i bilaga II till rådets beslut 2010/413/Gusp av den 26 juli 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av gemensam ståndpunkt 2007/140/Gusp (EUT L 195, 2010, s. 39), i dess lydelse enligt rådets beslut 2010/644/Gusp av den 25 oktober 2010 (EUT L 281, 2010, s. 81), och i bilaga IX till rådets förordning (EU) nr 267/2012 av den 23 mars 2012 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning (EU) nr 961/2010 (EUT L 88, 2012, s. 1), dels av rådets beslut 2014/776/Gusp av den 7 november 2014 om ändring av beslut 2010/413/Gusp (EUT L 325, 2014, s. 19), rådets genomförandeförordning (EU) nr 1202/2014 av den 7 november 2014 om genomförande av förordning nr 267/2012 (EUT L 325, 2014, s. 3), rådets beslut (Gusp) 2015/1008 av den 25 juni 2015 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 161, 2015, s. 19), och rådets genomförandeförordning (EU) 2015/1001 av den 25 juni 2015 om genomförande av förordning nr 267/2012 (EUT L 161, 2015, s. 1), i den del dessa rättsakter låter sökanden kvarstå i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, och i bilaga IX till förordning nr 267/2012,

meddelar

TRIBUNALEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden H. Kanninen, samt domarna I. Pelikánová (referent) och E. Buttigieg,

* Rättegångsspråk: engelska.

justitiesekreterare: handläggaren M. Junius,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 8 april 2016,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1. *Restriktiva åtgärder som vidtagits mot Islamiska republiken Iran*

1 Målet rör de restriktiva åtgärder som införts för att utöva påtryckningar mot Islamiska republiken Iran för att denna ska upphöra med sin spridningskänsliga kärntekniska verksamhet och med att utveckla kärnvapenbärare (nedan kallat spridning av kärnmaterial).

2. *Restriktiva åtgärder som avser sökanden*

2 Sökanden, Sina Bank, är en iransk bank, registrerad som ett publikt aktiebolag.

3 Den 26 juli 2010 upptogs sökanden i förteckningen i bilaga II till rådets beslut 2010/413/Gusp av den 26 juli 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av gemensam ståndpunkt 2007/140/Gusp (EUT L 195, 2010, s. 39).

4 Följaktligen upptogs sökanden även i förteckningen i bilaga V till rådets förordning (EG) nr 423/2007 av den 19 april 2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 103, 2007, s. 1). Sistnämnda åtgärd trädde i kraft när rådets genomförandeförordning (EU) nr 668/2010 av den 26 juli 2010 om genomförande av artikel 7.2 i förordning nr 423/2007 (EUT L 195, 2010 s. 25) offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning*, det vill säga den 27 juli 2010. Åtgärden ledde till att sökandens tillgångar och ekonomiska resurser frystes (nedan kallat frysning av tillgångar).

5 Beslutet att uppta sökanden i förteckningarna i bilaga II till beslut 2010/413 och bilaga V till förordning nr 423/2007 grundades på följande skäl:

”Denna bank är nära kopplad till intressena för ’Daftar’ (ledaren [för den islamiska revolutionens] kansli: förvaltning med cirka 500 medarbetare). Den bidrar på detta sätt till finansieringen av regimens strategiska intressen.”

6 Genom skrivelse av den 27 juli 2010 underrättade Europeiska unionens råd sökanden om att denna upptagits i förteckningarna i bilaga II till beslut 2010/413 och i bilaga V till förordning nr 423/2007. Kopior av sistnämnda rättsakter bifogades denna skrivelse.

7 Genom skrivelse av den 8 september 2010 inkom sökanden med sina synpunkter på att ha upptagits i de aktuella förteckningarna och uppmanade kommissionen att ompröva detta beslut.

8 Efter omprövning av sökandens situation lät rådet sökanden kvarstå i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413, i dess lydelse enligt rådets beslut 2010/644/Gusp av den 25 oktober 2010 (EUT L 281, 2010, s. 81) med verkan samma dag.

9 I rådets förordning (EU) nr 961/2010 av den 25 oktober 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning nr 423/2007 (EUT L 281, 2010, s. 1) upptogs sökanden, av samma skäl som angetts i punkt 5 ovan, i förteckningen i bilaga VIII till förstnämnda förordning, med verkan från och med den 27 oktober 2010.

10 Genom skrivelse av den 28 oktober 2010, som delgavs sökanden den 5 december 2010, underrättade rådet sökanden om att efter omprövningen av dennes situation, som genomförts med beaktande av de synpunkter som framgick av skrivelsen av den 8 september 2010, skulle de restriktiva åtgärderna kvarstå.

11 Genom skrivelser av den 6 respektive den 20 december 2010 ifrågasatte sökanden, via sina advokater, beslutet att låta frysningen av dennes tillgångar kvarstå. För att sökanden skulle kunna utöva sin rätt till försvar ansökte dennes advokater om att rådet skulle ge dem tillgång till handlingarna i målet och underrätta dem om de omständigheter som lagts till grund för att låta den vidtagna åtgärden kvarstå.

12 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 6 januari 2011 väckte sökanden talan om ogiltigförklaring av bilaga II till beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, och av bilaga VIII till förordning nr 961/2010, i den del de avsåg sökanden. Det målet registrerades vid tribunalens kansli som mål T-15/11.

13 Genom skrivelse av den 22 februari 2011 underrättade rådet sökandens advokater om att handling nr 6724/11 innehöll de uppgifter på vilka skälen ovan i punkt 5 vilade.

14 Genom skrivelse av den 18 juli 2011 ifrågasatte sökanden ånyo beslutet att låta frysningen av dennes tillgångar kvarstå.

15 Efter att ha omprövat sökandens situation fann rådet att sökanden skulle kvarstå i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, och i bilaga VIII till förordning nr 961/2010, med verkan från den 1 december 2011, det vill säga den dag då rådet antog beslut 2011/783/Gusp av den 1 december 2011 om ändring av beslut 2010/413/Gusp (EUT L 319, 2011, s. 71), respektive den 2 december 2011, det vill säga den dag då rådets genomförandeförordning (EU) nr 1245/2011 av den 1 december 2011 om genomförande av förordning nr 961/2010 (EUT L 319, 2011, s. 11) offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning*.

16 Genom skrivelse av den 5 december 2011, som delgavs sökanden samma dag, underrättade rådet sökanden om att den fortsättningsvis skulle omfattas av restriktiva åtgärder. I denna skrivelse påtalade rådet att ”även om cirka 36 procent av [sökandens] aktiekapital [hade] sålts inom ramen för ett publikt erbjudande, för[blev] Fondation [Mostazafan], som [var] ett offentligt organ som svarade inför ledaren, sökandens majoritetsaktieägare”, och att ”[rådet] följaktligen var av uppfattningen att [sökanden var] nära kopplad till intressena för ’Daftar’ (ledarens kansli) och bidr[og] på detta sätt till finansieringen av regimens strategiska intressen”.

17 Genom skrivelse av den 23 januari 2012 ifrågasatte sökanden återigen, via sina advokater, beslutet att låta frysningen av dennes tillgångar kvarstå. För att sökanden skulle kunna utöva sin rätt till försvar ansökte dennes advokater om att rådet skulle ge dem tillgång till handlingarna i målet och underrätta dem om de omständigheter som lagts till grund för att låta den vidtagna åtgärden kvarstå.

18 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 10 februari 2012 väckte sökanden talan om ogiltigförklaring av, för det första, beslut 2011/783 och genomförandeförordning nr 1245/2011, i den del dessa rättsakter efter omprövning lät sökanden kvarstå i förteckningarna i bilaga II till beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, respektive bilaga VIII till förordning nr 961/2010, och, för det andra, artikel 16.2 i förordning nr 961/2010, samt artikel 19.1 b och artikel 20.1 b i beslut 2010/413, i den del dessa bestämmelser avsåg sökanden. Det målet registrerades vid tribunalens kansli som mål T-67/12.

19 I rådets förordning (EU) nr 267/2012 av den 23 mars 2012 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning nr 961/2010 (EUT L 88, 2012, s. 1) upptogs sökanden, av samma skäl som angetts i punkt 5 ovan, i förteckningen i bilaga IX till den förstnämnda förordningen, med verkan från och med den 24 mars 2012.

20 Genom domen av den 11 december 2012, Sina Bank/rådet (T-15/11, EU:T:2012:661) ogiltigförklarade tribunalen beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/664, och bilaga VIII till förordning nr 961/2010, i den del de avsåg sökanden. Tribunalen förordnade likväl om att verkningarna av bilaga II till beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, skulle bestå med avseende på sökanden fram till dess att ogiltigförklaringen av bilaga VIII till förordning nr 961/2010 började gälla. Ingen av parterna överklagade domen av den 11 december 2012, Sina Bank/rådet (T-15/11, EU:T:2012:661), som vann laga kraft.

21 Den 15 mars 2014 offentliggjorde rådet ett meddelande till de personer och enheter som var föremål för de restriktiva åtgärder som föreskrevs i beslut 2010/413 och förordning nr 267/2012 (EUT C 77, 2014, s. 1) om beslutet att, efter omprövning, fortsättningsvis tillämpa de restriktiva åtgärder som föreskrevs i beslut 2010/413 och förordning nr 267/2012 med avseende på de personer och enheter som upptogs i förteckningen i bilaga II till sistnämnda beslut och i bilaga IX till sistnämnda förordning.

22 Genom skrivelse av den 14 april 2014 ifrågasatte sökanden återigen inför rådet beslutet att låta frysningen av sökandens tillgångar kvarstå.

Bakgrund sedan talan väcktes

23 Genom domen av den 4 juni 2014, Sina Bank/rådet (T-67/12, ej publicerad, EU:T:2014:348) avvisade tribunalen talan, för det första, i den del den avsåg ogiltigförklaring av artikel 19.1 b och artikel 20.1 b i beslut 2010/413 då den väckts vid en domstol som saknade behörighet att pröva den, och i den del den avsåg ogiltigförklaring av artikel 16.2 i förordning nr 961/2010 då den inte kunde tas upp till sakprövning. För det andra ogiltigförklarade tribunalen beslut 2011/783 och genomförandeförordning nr 1245/2011 i den del dessa rättsakter efter omprövning lät sökanden kvarstå i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, och i bilaga VIII till förordning nr 961/2010. Ingen av parterna överklagade domen av den 4 juni 2014, Sina Bank/rådet (T-67/12, EU:T:2014:348), som vann laga kraft.

24 Genom e-postmeddelande av den 1 september 2014 meddelade rådet sökandens advokater om att rådet, efter omprövning av sökandens situation, hade beslutat att låta sökanden kvarstå i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, och i bilaga IX till förordning nr 267/2012 (nedan kallad den omtvistade förteckningen), av följande skäl:

”Sina Bank kontrolleras av Mostazafan Foundation, en betydelsefull iransk halvstatlig enhet som kontrolleras direkt av … ledaren och som innehar 84 % av aktierna i Sina Bank. Sina Bank bistår Mostazafan Foundation och dess grupp av dotterföretag med finansiella tjänster. Sina Bank stöder således Irans regering finansiellt genom Mostazafan Foundation.”

25 Till detta e-postmeddelande hade rådet bifogat handlingar, med referens MD RELX 169–174/14, innehållande de uppgifter som lagts till grund för de skäl som redogjorts för i punkt 24 ovan.

26 Genom skrivelse av den 17 september 2014 bestred sökanden att åtgärden att frysa dennes tillgångar kvarstod. Sökanden bestred i synnerhet den procentsats av sökandens aktiekapital som innehades av Mostazafan Foundation of the Islamic Republic of Iran (nedan kallad Mostazafan).

27 Genom rådets beslut 2014/776/Gusp av den 7 november 2014 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 325, 2014, s. 19) ändrades skälen till att uppta sökanden i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, i enlighet med vad som angetts i punkt 24 ovan, med verkan från och med den 8 november 2014.

28 Till följd härav ändrades, genom rådets genomförandeförordning (EU) nr 1202/2014 av den 7 november 2014 om genomförande av förordning nr 267/2012 (EUT L 325, 2014, s. 3), även skälen för att uppta sökanden i förteckningen i bilaga IX till förordning nr 267/2012, i enlighet med vad som angetts i punkt 24 ovan, med verkan från och med den 8 november 2014.

29 Genom skrivelse som delgavs sökanden den 10 november 2014 uppgav rådet att de restriktiva åtgärderna gentemot sökanden skulle kvarstå av de skäl som angetts i punkt 24 ovan. Rådet uppgav också att sökandens påstående i skrivelsen av den 17 september 2014 att den procentsats av sökandens aktiekapital som innehades av Mostazafan sedan mars 2011 hade övergått från 80 procent till 63,52 procent inte var styrkt, och dessutom motsades av Mostazafans redovisning för räkenskapsåret 2012, enligt vilken Mostazafan i mars 2012 alltjämt innehade 84 procent av sökandens aktiekapital.

30 Genom skrivelse av den 15 januari 2015 ifrågasatte sökanden beslutet att låta frysningen av dennes tillgångar kvarstå. Sökanden erinrade om sina ansökningar om fullständig tillgång till handlingarna i målet och de uppgifter som lagts till grund för nämnda åtgärd.

31 Genom rådets beslut (Gusp) 2015/1008 av den 25 juni 2015 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 161, 2015, s. 19), och genom rådets genomförandeförordning (EU) 2015/1001 av den 25 juni 2015 om genomförande av förordning nr 267/2012 (EUT L 161, 2015, s. 1) beslutade rådet, efter omprövning, att sökanden skulle kvarstå i den omtvistade förteckningen, av de skäl som angetts i punkt 24 ovan, med verkan från och med den 27 juni 2015.

32 Genom skrivelse och e-postmeddelande av den 26 juni 2015 underrättade rådet sökandens advokater om att de restriktiva åtgärderna gentemot sökanden skulle kvarstå på grundval av de skäl som angetts i punkt 24 ovan.

33 Genom skrivelse av den 31 juli 2015 ifrågasatte sökanden, via sina advokater, beslutet att låta frysningen av sökandens tillgångar kvarstå och upprepade sina krav på att ges fullständig tillgång till handlingarna i målet och samtliga uppgifter som lagts till grund för den vidtagna åtgärden.

Förfarandet och parternas yrkande

34 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 25 maj 2014 väckte sökanden förevarande talan om ogiltigförklaring av rådets beslut, såsom det framgår av meddelandet som offentliggjordes den 15 mars 2014, att låta sökanden kvarstå i den omtvistade förteckningen (nedan kallat det omtvistade beslutet) och i bilaga IX till förordning nr 267/2012, i den del den avser sökanden.

35 Den 2 september 2014 inkom rådet med sin svarsinlaga.

36 Den 22 oktober 2014 inkom sökanden med sin replik.

37 Den 4 december 2014 inkom rådet med sin duplik.

38 Den 16 januari 2015 inkom sökanden till tribunalens kansli med en första ansökan om justering av yrkandena, så att dessa även skulle avse beslut 2014/776 och genomförandeförordning nr 1202/2014, i den del dessa rättsakter lät sökanden kvarstå i den omtvistade förteckningen.

39 Den 9 februari 2015 inkom rådet med sina synpunkter på den första justeringen av yrkandena avseende förevarande talan.

40 Den 20 september 2015 inkom sökanden till tribunalens kansli med en andra ansökan om justering av yrkandena, så att dessa även skulle avse beslut 2015/1008 och genomförandeförordning nr 2015/1001, i den del dessa rättsakter lät sökanden kvarstå i den omtvistade förteckningen.

41 Den 4 november 2015 inkom rådet med sina synpunkter på den andra justeringen av yrkandena avseende förevarande talan.

42 På förslag av referenten beslutade tribunalen att inleda det muntliga förfarandet och anmodade parterna, som en åtgärd för processledning enligt artikel 89.3 a–b och 89.3 d i dess rättegångsregler, att besvara vissa frågor, och att inkomma med vissa uppgifter eller upplysningar, samt att inge vissa handlingar. Parterna efterkom denna anmodan inom den föreskrivna fristen.

43 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens muntliga frågor vid förhandlingen den 8 april 2016.

44 I ansökan om väckande av talan och i ansökningarna om justering av yrkandena har sökanden yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet och bilaga IX till förordning nr 267/2012, i den del dessa avser sökanden,

— ogiltigförklara beslut 2014/776 och genomförandeförordning nr 1202/2014, i den del dessa rättsakter låter sökanden kvarstå i den omtvistade förteckningen,

— ogiltigförklara beslut 2015/1008 och genomförandeförordning nr 2015/1001 (nedan kallade, jämte beslut 2014/776 och genomförandeförordning nr 1202/2014, de omtvistade rättsakterna), i den del dessa rättsakter lät sökanden kvarstå i den omtvistade förteckningen, och

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

45 Rådet har yrkat att tribunalen ska

— avvisa det första yrkandet såvitt det avser ogiltigförklaring av bilaga IX till förordning nr 267/2012, i den del den avser sökanden, och det tredje yrkandet, då de inte kan tas upp till sakprövning,

— i övrigt ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

1. *Upptagande till sakprövning*

Huruvida det första yrkandet, såvitt det avser ogiltigförklaring av bilaga IX till förordning nr 267/2012 i den del den avser sökanden, kan tas upp till sakprövning

46 Rådet har yrkat att det första yrkandet, såvitt det avser ogiltigförklaring av bilaga IX till förordning nr 267/2012 i den del den avser sökanden, ska avvisas då det inte kan tas upp till sakprövning. Förordning nr 267/2012 antogs den 23 mars 2012. Den offentliggjordes och trädde i kraft den

24 mars 2012. Yrkandet i fråga, som framgår av ansökan som inkom till tribunalens kansli den 25 maj 2014 (punkt 34 ovan), har följaktligen framställts långt sedan den frist som anges i artikel 263 FEUF löpte ut.

47 Sökanden har bestritt detta avvisningsyrkande. Sökanden anser att yrkandet om ogiltigförklaring av såväl det omtvistade beslutet som bilaga IX till förordning nr 267/2012, i den del sökanden enligt det omtvistade beslutet kvarstod i dessa rättsakter och oaktat den dom som meddelades den 11 december 2012, Sina Bank/rådet (T-15/11, EU:T:2012:661), kan tas upp till sakprövning.

48 Härvidlag konstaterar tribunalen först och främst att de yrkanden som framställts inom förevarande talan avseende ogiltigförklaring av bilaga IX till förordning nr 267/2012, i den del den avser sökanden, i huvudsak är identiska med de yrkanden som direkt avser ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, det vill säga rådets beslut såsom det framgår av meddelandet som offentliggjordes den 15 mars 2014, att låta sökanden kvarstå i den omtvistade förteckningen. Båda avser nämligen, i princip, samma rättsakt – det vill säga den rättsakt varigenom rådet beslutade att, såsom framgår av meddelandet som offentliggjordes den 15 mars 2014, efter omprövning låta sökanden kvarstå i den omtvistade förteckningen.

49 Tribunalen noterar därefter att i enlighet med artikel 275 andra stycket FEUF och artikel 263 fjärde och sjätte styckena FEUF var sökanden behörig att väcka talan om ogiltigförklaring av beslutet om att efter omprövning låta sökanden kvarstå i den omtvistade förteckningen, som ligger till grund för att de restriktiva åtgärder som vidtagits gentemot sökanden kvarstår (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 december 2012, Sina Bank/rådet, T-15/11, EU:T:2012:661, punkterna 34 och 38).

50 Tribunalen erinrar slutligen om att enligt rättspraxis börjar fristen för att med stöd av artikel 263 fjärde stycket FEUF väcka talan om ogiltigförklaring av akter som föreskriver individuella restriktiva åtgärder, för var och en av de personer och enheter som omfattas av åtgärderna, att löpa den dag då den föreskrivna underrättelsen sker (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 april 2013, Gbagbo m.fl./rådet, C-478/11 P–C-482/11 P, EU:C:2013:258, punkt 59).

51 När rådet har kännedom om adressen till den person eller enhet som omfattas av en rättsakt som föreskriver restriktiva åtgärder är rådet skyldigt att personligen delge personen eller enheten den aktuella rättsakten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 november 2011, Bank Melli Iran/rådet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, punkterna 47–52). Det framgår av rättspraxis att eftersom fristen för att väcka talan börjar löpa den dag då den berörde meddelades rättsakten om de restriktiva åtgärderna, kan denna frist inte börja löpa för den person eller enhet som avses i denna rättsakt och vars adress rådet har kännedom om, så länge rättsakten i fråga inte har delgivits på giltigt sätt till denna adress (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2013, Bank Melli Iran/rådet, T-35/10 och T-7/11, EU:T:2013:397, punkterna 57 och 59, och dom av den 5 november 2014, Mayaleh/rådet, T-307/12 och T-408/13, EU:T:2014:926, punkt 66).

52 I förevarande fall framgår det av handlingarna i målet, bland annat av bilaga IX till förordning nr 267/2012, att rådet hade kännedom om sökandens exakta adress. Rådet var följaktligen skyldigt att personligen delge sökanden det omtvistade beslutet. Eftersom fristen för att väcka talan börjar löpa den dag då rättsakten delges, och rådet nöjde sig med att offentliggöra ett meddelande i *Europeiska unionens officiella tidning*, har denna frist inte börjat löpa.

53 Mot bakgrund av ovanstående överväganden konstaterar tribunalen dels att de yrkanden som framställts inom förevarande talan avseende ogiltigförklaring av bilaga IX till förordning nr 267/2012, i den del den avser sökanden, inte är självständiga i förhållande till – utan sammanfaller med – de yrkanden som avser ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, dels att avvisningsyrkandet som grundats på att förevarande talan, såvitt den avser ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, har väckts för sent, inte kan vinna framgång.

Huruvida det tredje yrkandet kan tas upp till sakprövning

54 Rådet har yrkat att det tredje yrkandet, avseende ogiltigförklaring av beslut 2015/1008 och genomförandeförordning 2015/1001 i den del dessa rättsakter lät sökanden kvarstå i den omtvistade förteckningen, ska avvisas då det inte kan tas upp till sakprövning. Det framgår av skrivelsen av den 31 juli 2015 (punkt 33 ovan) att sökanden underrättades om de aktuella rättsakterna via sina advokater. Av vissa uttryck i skrivelsen av den 6 december 2010 (punkt 11 ovan) kan man dessutom anta att det förelåg ett avtal, i den mening som avses i den rättspraxis som följer av dom av den 5 november 2014, Mayaleh/rådet (T-307/12 och T-408/13, EU:T:2014:926, punkt 74), med sökanden, så att kommunikationen med denne skulle ske via dennes advokater. När sökandens advokater den 26 juni 2015 delgavs beslut 2015/1008 och genomförandeförordning 2015/1001 (punkt 32 ovan), började fristen för att väcka talan mot dessa rättsakter löpa, och den löpte följaktligen ut den 5 september 2015. Det tredje yrkandet, som framgår av den andra ansökan om justering av yrkandena som inkom till tribunalens kansli den 20 september 2015 (punkt 40 ovan), har följaktligen framställts för sent.

55 Sökanden har bestritt detta avvisningsyrkande.

56 I detta avseende är det viktigt att erinra om att det följer av fast rättspraxis att en ansökan om justering av yrkandena måste inkomma inom den frist för väckande av talan som föreskrivs i artikel 263 sjätte stycket FEUF (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2013, Bank Melli Iran/rådet, T-35/10 och T-7/11, EU:T:2013:397, punkt 55, och dom av den 16 september 2013, Bank Kargoshaei m. fl., T-8/11, ej publicerad, EU:T:2013:470, punkt 40).

57 För att denna frist skulle börja löpa för sökanden var rådet skyldigt att personligen delge sökanden beslut 2015/2008 och genomförandeförordning 2015/1001 (se punkt 51 ovan), eftersom rådet hade kännedom om dennes adress.

58 I förevarande fall delgav rådet sökanden, via dennes advokater, beslut 2015/2008 och genomförandeförordning 2015/1001 genom en skrivelse och ett e-postmeddelande av den 26 juni 2015 (punkt 32 ovan).

59 Som svar på tribunalens skriftliga fråga (punkt 42 ovan), inkom rådet med ett postkvitto, som intygar att skrivelsen av den 26 juni 2015 mottagits av sökandens advokater den 1 juli 2015.

60 Tribunalen erinrar emellertid om att artikel 263 sjätte stycket FEUF hänvisar till ”den dag då åtgärden … delgavs klaganden”, och inte till den dag då åtgärden delgavs klagandens ombud. Härav följer att, för att talefristen ska börja löpa när en rättsakt ska bli föremål för delgivning, måste delgivningen i princip ske till rättsaktens adressat och inte till de advokater som företräder adressaten. Enligt rättspraxis är nämligen en delgivning till en företrädare för sökanden en giltig delgivning endast när delgivning i denna form uttryckligen föreskrivs i tillämpliga bestämmelser eller i ett avtal parterna emellan (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 8 juli 2009, Thoss/revisionsrätten, T-545/08, ej publicerat, EU:T:2009:260, punkterna 41 och 42, dom av den 11 juli 2013, BVGD/kommissionen, T-104/07 och T-339/08, ej publicerad, EU:T:2013:366, punkt 146, och dom av den 5 november 2014, Mayaleh/rådet, T-307/12 och T-408/13, EU:T2014:926, punkt 74).

61 I förevarande fall ger de tillämpliga bestämmelserna, det vill säga artikel 24.3 i beslut 2010/413 och artikel 46.3 i förordning nr 267/2012, ingen direkt hänvisning till en möjlighet att delge en person eller en enhet de restriktiva åtgärder som vidtagits gentemot denne via vederbörandes ombud, utan föreskriver uttryckligen att när adressen till den berörda personen eller enheten är känd ska beslutet om att vidta restriktiva åtgärder gentemot denne delges personen eller enheten personligen. Beslut 2015/1008 och genomförandeförordning 2015/1001 skulle följaktligen ha delgetts sökanden, vars adress rådet hade kännedom om (punkt 52 ovan), personligen.

62 Som svar på tribunalens skriftliga fråga (punkt 42 ovan) och vid förhandlingen har sökanden dessutom bestritt att ett avtal skulle föreligga mellan sökanden och rådet så att samtliga beslut om att vidta restriktiva åtgärder gentemot sökanden skulle delges till dennes advokaters adress, och sålunda via dessa advokater. Handlingarna i målet gör det inte möjligt att dra slutsatsen att ett dylikt avtal slutits mellan sökanden och rådet. Det framgår visserligen av handlingarna i målet att skrivelsen av den 28 oktober 2010 (punkt 10 ovan), som ställdes direkt till sökanden, besvarades av dennes advokater genom skrivelserna av den 6, respektive den 20 december 2010 (punkt 11 ovan), där deras tjänsteadress angavs längst ned på sidan, och där rådet uppmanades att ge advokaterna tillgång till handlingarna i målet och informera dem om de uppgifter som lagts till grund för beslutet att vidta restriktiva åtgärder gentemot deras klient, och att med hänvisning till sistnämnda skrivelser rådet därefter ställde skrivelsen av den 22 februari 2011 (punkt 13 ovan) direkt till sökandens advokater. Även om denna skriftväxling styrker att sökanden kontaktade rådet via sina advokater och att dessa ansökte om tillgång till handlingarna i målet eller om att meddelas vissa uppgifter, framgår det emellertid inte härav att sökanden, med undantag från vad som föreskrivs i tillämpliga bestämmelser (se punkt 61 ovan), gav rådet rätt att kommunicera med sökanden på indirekt väg, via dennes advokater. Det framgår bland annat av skrivelsen av den 18 juli 2011 (punkt 14 ovan) och av skrivelsen av den 5 december 2011 (punkt 16 ovan) att sökanden och rådet, vid vissa tillfällen, fortsättningsvis kommunicerade direkt med varandra. Det framgår dessutom av skrivelserna av den 15 januari och den 31 juli 2015 (punkterna 30 och 33 ovan) att sökanden önskade att de relevanta handlingar som fanns i rådets akt skulle skickas direkt till sökanden. Det kan följaktligen konstateras att sökanden inte ingått något avtal med rådet om att de aktuella rättsakterna skulle delges till dennes advokaters adress, det vill säga via dennes advokater.

63 Härav följer att, under sådana omständigheter som föreligger i förevarande mål, den faktiska underrättelsen till sökandens advokater om de ifrågavarande rättsakterna inte var likvärdig med en underrättelse, och således inte heller med en delgivning, av dessa rättsakter till sökanden själv.

64 Mot bakgrund av samtliga ovanstående överväganden konstaterar tribunalen att talan kan tas upp till sakprövning i dess helhet.

2. *Prövning i sak*

65 Till stöd för förevarande talan har sökanden anfört två grunder avseende, för det första, ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten, av principen om iakttagandet av rätten till försvar och av rätten till ett effektivt domstolsskydd, och, för det andra, en uppenbart oriktig bedömning.

Den första grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten, av principen om iakttagandet av rätten till försvar och av rätten till ett effektivt domstolsskydd

66 Sökanden har invänt mot att rådet, genom att anta det omtvistade beslutet (punkt 34 ovan) och de omtvistade rättsakterna (punkt 44, tredje strecksatsen ovan) (nedan kallade de angripna rättsakterna), åsidosatte sin motiveringsskyldighet, principen om iakttagande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd, såsom de tolkats av unionsdomstolarna och Europadomstolen, eftersom rådet inte underrättade sökanden om vare sig de exakta skäl, bevis eller handlingar som rättfärdigade att sökanden efter omprövning kvarstod i den omtvistade förteckningen. Sökanden har hävdat att enligt rättspraxis utgör en bristande motivering ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter som inte kan avhjälpas enbart genom att den berörda parten under förfarandets gång vid unionsdomstolen får kännedom om de skäl som lagts till grund för det beslut som antagits gentemot vederbörande. De enda skäl som sökanden hade meddelats, innan förevarande talan väcktes, var de som anges i punkt 5 ovan. Såsom fastställdes i domen av den 11 december 2012, Sina Bank/rådet (T-15/11, EU:T:2012:661) är denna motivering otillräcklig då den är alltför kortfattad och generell. Sökanden har inte heller förebringats någon bevisning angående dess påstådda koppling till Daftar eller dess eventuella bidrag till finansieringen av ”regimens strategiska intressen”, vilka för övrigt inte har specificerats närmare.

Under alla omständigheter är den motivering som angetts oriktig, dels på grund av att det inte finns några bevis för att sökanden fortfarande kontrolleras av Mostazafan eller kontrolleras av Daftar eller har kopplingar till den senare, dels på grund av att sökanden nästan uteslutande tillhandahåller finansiering till enskilda och privata företag, och i mycket liten utsträckning till regeringen eller offentliga enheter. De ytterligare skäl som framgår av skrivelsen av den 5 december 2011 (punkt 16 ovan) ger inte en tillräcklig motivering till de omtvistade rättsakterna. Där har rådet endast uppgett att Mostazafan är sökandens majoritetsaktieägare, utan att närmare precisera vare sig ”regimens strategiska intressen” som sökanden skulle ha finansierat, eller exakt vilka bestämmelser i beslut 2010/413 och förordning nr 267/2012 som rättfärdigade beslutet att låta sökanden kvarstå i den omtvistade förteckningen. Trots att sökanden ansökte härom, lämnade rådet inga exakta upplysningar om skälen till varför sökanden kvarstod i den omtvistade förteckningen. Enbart de uppgifter som rådet meddelade sökanden om eller som gjordes gällande bevisar inte de anklagelser som rådet riktade mot sökanden i de angripna rättsakterna. Avsaknaden av specifika och konkreta uppgifter i motiveringen till de angripna rättsakterna gör det inte möjligt för sökanden att förstå innebörden av dessa, vilket således påverkar sökandens möjlighet att utöva sin rätt till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd.

67 Rådet har tillbakavisat sökandens argument och yrkat att talan ska ogillas avseende den första grunden.

Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

68 Enligt fast rättspraxis följer skyldigheten att motivera en rättsakt som går någon emot av principen om iakttagande av rätten till försvar, och syftar dels till att ge den som berörs av en sådan rättsakt tillräckliga upplysningar för att kunna bedöma om den är välgrundad eller om den eventuellt är behäftat med ett fel som innebär att dess giltighet kan ifrågasättas vid unionsdomstolen, dels till att göra det möjligt för unionsdomstolen att pröva rättsaktens lagenlighet (se dom av den 15 november 2012, rådet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

69 Av den motivering som krävs enligt artikel 296 FEUF ska det klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att den som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att behörig domstol ges möjlighet att utföra sin prövning (se dom av den 15 november 2012, rådet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 50 och där angiven rättspraxis).

70 Motiveringen av en av rådet antagen rättsakt om restriktiva åtgärder ska behandla de specifika och konkreta skäl som föranlett rådet att inom ramen för dess utrymme för skönsmässig bedömning anse att den berörda personen ska bli föremål för en sådan åtgärd (dom av den 15 november 2012, rådet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 52).

71 Enligt artikel 24.3 i beslut 2010/413 och artikel 46.3 i förordning nr 267/2012 ska rådet också ange individuella och specifika skäl för de restriktiva åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 20.1 b i nämnda beslut och artikel 23.2 a och 23.3 i nämnda förordning och underrätta berörda personer och enheter om dessa (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 16 november 2011, Bank Melli Iran/rådet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, punkt 48). Enligt rättspraxis måste rådet i princip uppfylla sin motiveringsskyldighet genom en personlig delgivning. Att endast offentliggöra beslutet i *Europeiska unionens officiella tidning* är inte tillräckligt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 september 2013, Makhlouf/rådet, T–383/11, EU:T:2013:431, punkterna 47 och 48; se även, för ett liknande resonemang och analogt, dom Bank Melli Iran/rådet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, punkt 52).

72 Den motivering som krävs enligt artikel 296 FEUF, samt enligt artikel 24.3 i beslut 2010/413 och artikel 46.3 i förordning nr 267/2012, ska vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet och till det sammanhang i vilket den antagits. Frågan huruvida kravet på motivering är uppfyllt ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälen och

det intresse av att få förklaringar som de vilka rättsakten är riktad till, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha. Det krävs inte att alla faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen är tillräcklig inte ska ske endast utifrån rättsaktens lydelse, utan även utifrån sammanhanget och samtliga rättsregler på det aktuella området (se dom av den 15 november 2012, rådet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 53 och där angiven rättspraxis).

73 I synnerhet ska en rättsakt som går någon emot anses vara tillräckligt motiverad om den har tillkommit i ett sammanhang som är känt för den berörde, så att han eller hon har möjlighet att förstå innebörden av den vidtagna åtgärden (se dom av den 15 november 2012, rådet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 54 och där angiven rättspraxis).

– Det omtvistade beslutet

74 Det framgår av de handlingar i målet som det hänvisas till i punkterna 15 och 16 ovan att det omtvistade beslutet har antagits på grundval av såväl den ursprungliga motivering som redogjorts för i punkt 5 ovan, som den ytterligare motivering som delgavs sökanden genom skrivelsen av den 5 december 2011 och som redogörs för i punkt 16 ovan.

75 Den sammantagna motivering som det hänvisas till i punkterna 5 och 16 ovan syftade uppenbarligen till att med avseende på sökanden tillämpa dels kriteriet ”kontrolleras” av en person eller enhet som är engagerad i, direkt knuten till eller ger stöd till spridning av kärnmaterial såsom anges i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012, dels kriteriet ”stöd till spridningskänslig kärnteknisk verksamhet”, som anges i samma bestämmelser (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 december 2012, Sina Bank/rådet, T-15/11, EU:T:2012:661, punkt 70).

76 I den mån det omtvistade beslutet med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”kontrolleras”, grundades detta på den ursprungliga motiveringen och den ytterligare motivering som, i enlighet med vad tribunalen konstaterade i punkt 70 i domen av den 4 juni 2014, Sina Bank/rådet (T-67/12, ej publicerad, EU:T:2014:348), uppenbarligen syftade till att komplettera den ursprungliga motiveringen beträffande tillämpningen av kriteriet ”kontrolleras” med avseende på sökanden.

77 Eftersom den ursprungliga motivering som det hänvisas till i punkt 5 ovan redan befunnits otillräcklig i punkt 82 i domen av den 11 december 2012, Sina Bank/rådet (T-15/11, EU:T:2012:661), som vunnit laga kraft (punkt 20 ovan), återstår att pröva huruvida den kompletterande motiveringen, som det hänvisas till i punkt 16 ovan, i förevarande fall är av sådan art att den ursprungliga motiveringen som uppgavs när det omtvistade beslutet antogs nu uppfyller de krav som följer av motiveringsskyldigheten. I domen av den 11 december 2012, Sina Bank/rådet (T-15/11, EU:T:2012:661, punkterna 72–79) gavs tribunalen inte tillfälle att uttala sig om sistnämnda fråga, då den enbart konstaterade att i den mån rådet hade lagt den kompletterande motiveringen till grund för de rättsakter som angripits i det målet, vilken sökanden meddelats efter det att dessa rättsakter antagits, hade rådet åsidosatt principen om rätten till försvar och, i synnerhet sökandens rätt att yttra sig innan beslutet antogs.

78 I förevarande fall gör den kompletterande motiveringen det möjligt att identifiera de personer eller enheter som enligt rådet utövar ”kontroll” över sökanden, i den mening som avses i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012, vilka inte längre uppges vara ”ledarens kansli” som i den ursprungliga motiveringen, utan ”Mostazafan” och ”ledaren” själv.

79 Den kompletterande motiveringen gör det också möjligt att förstå på vilket sätt ledaren och Mostazafan, enligt rådets uppfattning, utövade direkt eller indirekt ”kontroll” över sökanden i den mening som avses i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012. Det framgår nämligen av denna motivering att Mostazafan har ansetts direkt kontrollera sökanden av det

skälet att Mostazafan fortsättningsvis var sökandens majoritetsaktieägare. Det framgår dessutom av denna motivering att ledaren ansågs indirekt kontrollera sökanden, via Mostazafan, eftersom ”Mostazafan var ett offentligt organ som svarade inför ledaren”.

80 Det framgår av sammanhanget i förevarande fall att uttrycket ”svara inför” som rådet har valt, med tillräcklig klarhet hänvisar till den ”kontroll” ledaren utövar över Mostazafan, i den mening som avses i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012.

81 Den kompletterande motiveringen som delgavs sökanden den 5 december 2011 var följaktligen tillräcklig, med beaktande av sammanhanget i målet, för att sökanden skulle kunna förstå att rådet, i det omtvistade beslutet, tillämpade kriteriet ”kontrolleras” på sökanden, och att det närmare bestämt grundade sig på den omständigheten att sökanden kontrollerades av Mostazafan, och därigenom av ledaren. Av samma anledning är det också möjligt för tribunalen att, på grundval av denna kompletterande motivering, pröva huruvida det omtvistade beslutet är välgrundat i den mån det med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”kontrolleras”.

82 Med beaktande av sammanhanget i målet kan det följaktligen konstateras att det omtvistade beslutet, i den mån det med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”kontrolleras”, var tillräckligt rättsligt motiverat tack vare rådets kompletterande motivering.

83 Däremot är det omtvistade beslutet inte tillräckligt motiverat i den mån det med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”stöd till spridningskänslig kärnteknisk verksamhet”. I den ursprungliga motiveringen som det hänvisas till i punkt 5 ovan, i dess ändrade lydelse enligt den kompletterande motiveringen som det hänvisas till i punkt 16 ovan, konstaterades nämligen endast att sökanden bidrog ”till finansieringen av regimens strategiska intressen”, eftersom ”Mostazafan, som [var] ett offentligt organ som svarade inför ledaren, förbl[ev] sökandens majoritetsaktieägare”.

84 Även om det godtas att spridning av kärnmaterial kan anses vara ett av ”regimens strategiska intressen”, är det inte möjligt att av motiveringen till det omtvistade beslutet få kännedom om de specifika och konkreta skäl som föranlett rådet att anse att sökanden bidrog till finansieringen av spridning av kärnmaterial.

85 Även om det antas, såsom rådet har hävdat i sina inlagor, att det av de skäl som anger de ekonomiska kopplingar som finns mellan Mostazafan och sökanden är möjligt att dra slutsatsen att sökanden ger betydande vinstutdelning och erbjuder finansiella tjänster till Mostzafan, är det likväl så, att dessa skäl inte ger några uppgifter om hur dessa summor eller finansiella tjänster nyttjas av Mostazafan eller ledaren för att främja spridning av kärnmaterial. För det första framgår det inte av motiveringen till det omtvistade beslutet att Mostazafan, direkt eller indirekt, var delaktig i spridning av kärnmaterial, och en sådan delaktighet kan inte heller antas föreligga i förvarande fall. För det andra innehåller inte denna motivering någon uppgift om på vilket sätt den vinstutdelning eller de finansiella tjänster sökanden tillhandahåller Mostazafan har nyttjats eller kan komma att nyttjas för att direkt eller indirekt främja spridning av kärnmaterial. Ett sådant nyttjande kan inte antas föreligga i förevarande fall.

86 Det kan följaktligen konstateras att det omtvistade beslutet, i den mån det med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”stöd till spridningskänslig kärnteknisk verksamhet”, inte var tillräckligt motiverat.

87 Tribunalen godtar således grunden avseende ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten, såvitt den avser ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, i den mån det med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”stöd till spridningskänslig kärnteknisk verksamhet” (punkt 86 ovan), men inte, såvitt den avser ogiltigförklaring av samma beslut, i den mån det med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”kontrolleras” (punkt 82 ovan).

– De omtvistade rättsakterna

88 Det framgår av de handlingar i målet som det hänvisas till i punkterna 24, 27, 28, 31 och 32 ovan, att de omtvistade rättsakterna har antagits på grundval av en ny motivering, enligt redogörelsen i punkt 24 ovan.

89 I denna nya motivering erinrade rådet om, och tydliggjorde, de kopplingar som fanns mellan sökanden, Mostazafan och ledaren, det vill säga att ”[sökanden] kontrollera[des] av Mostazafan … en betydelsefull iransk halvstatlig enhet som kontrollera[des] direkt av … ledaren och som inneha[de] 84 % av [sökandens] aktier …”. Rådet angav också att ”[sökanden] bist[od] Mostazafan … och dess grupp av dotterföretag med finansiella tjänster”, varav rådet drog slutsatsen att ”[sökanden] stöd[de] … Irans regering finansiellt genom Mostazafan …”.

90 Dessa skäl syftade uppenbarligen till att med avseende på sökanden tillämpa dels kriteriet ”kontrolleras” av en person eller enhet som är engagerad i, direkt knuten till eller ger stöd till spridning av kärnmaterial, som anges i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012, dels kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering”, som anges i artikel 20.1 c i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 d i förordning nr 267/2012. I sistnämnda hänseende antogs således de omtvistade rättsakterna på grundval av ett nytt kriterium i förhållande till dem som lagts till grund för det omtvistade beslutet (se punkt 75 ovan).

91 Den första delen av den motiveringen som det redogörs för i punkt 89 ovan var tillräcklig, med beaktande av sammanhanget i målet, för att sökanden skulle kunna förstå att rådet, i de omtvistade rättsakterna, tillämpade kriteriet ”kontrolleras” på sökanden, och att de närmare bestämt grundade sig på den omständigheten att sökanden, via Mostazafan, kontrollerades av ledaren. Det är dessutom möjligt för tribunalen att, på grundval av denna motivering, pröva huruvida de omtvistade rättsakterna är välgrundade i den mån de med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”kontrolleras”.

92 Den andra delen av den motivering som det redogörs för i punkt 89 ovan, var, med beaktande av sammanhanget i målet, tillräcklig för att sökanden skulle kunna förstå att de omtvistade rättsakterna även tillämpade kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering” på sökanden och att de närmare bestämt grundade sig på den omständigheten att sökanden bistod Mostazafan och dess grupp av dotterföretag med finansiella tjänster, vilket, med hänsyn till Mostazafans halvstatliga karaktär och den direkta kontroll ledaren utövade över Mosatzafan, indirekt motsvarade ett tillhandahållande av finansiellt stöd till Irans regering. Det är dessutom möjligt för tribunalen att, på grundval av denna motivering, pröva huruvida de omtvistade rättsakterna är välgrundade i den mån de med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering”.

93 Med beaktande av sammanhanget i målet kan det följaktligen konstateras att de omtvistade rättsakterna var tillräckligt motiverade, och att grunden avseende ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten därmed inte godtas, såvitt den avser ogiltigförklaring av dessa rättsakter.

94 Med beaktande av ovanstående godtar tribunalen grunden avseende ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten, såvitt den avser ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, i den mån det med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”stöd till spridningskänslig kärnteknisk verksamhet” (punkt 86 ovan). Grunden godtas inte i övrigt (punkterna 87 och 93 ovan).

Åsidosättande av principen om iakttagande av rätten till försvar och av rätten till ett effektivt domstolsskydd

95 En grundläggande rätt till försvar under ett förfarande som föregår ett beslut om en restriktiv åtgärd stadfästs uttryckligen i artikel 41.2 a i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, som artikel 6.1 FEU tillerkänner samma rättsliga värde som fördragen (se dom av den 13 september 2013, Makhlouf/rådet, T-383/11, EU:T:2013:431, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

96 Principen om iakttagande av rätten till försvar kräver dels att den berörda personen eller enheten underrättas om de omständigheter som görs gällande gentemot den till stöd för den rättsakt som går denne emot, dels att personen eller enheten måste kunna göra gällande sin ståndpunkt angående dessa omständigheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/rådet, T-228/02, EU:T:2006:384, punkt 93).

97 När ett beslut ska antas om att låta en persons eller en enhets namn kvarstå i en förteckning över personer och enheter som omfattas av restriktiva åtgärder ska rådet iaktta denna persons eller enhets rätt att yttra sig innan beslutet antas, om detta innehåller nya omständigheter, det vill säga sådana omständigheter som inte fanns med i det ursprungliga beslutet om att föra upp namnet i förteckningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 december 2011, Frankrike/People's Mojehedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punkt 62, och dom av den 13 september 2013, Makhlouf/rådet, T-383/11, EU:T:2013:431, punkterna 42 och 43).

– Det omtvistade beslutet

98 Den 5 december 2011 delgav rådet sökanden personligen den kompletterande motiveringen till det omtvistade beslutet, enligt redogörelsen i punkt 16 ovan.

99 Det framgår av punkt 82 ovan att det omtvistade beslutet var tillräckligt motiverat i den del rådet med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”kontrolleras”, som anges i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012.

100 Rådet har dessutom uppgett att det meddelade sökanden om samtliga skriftliga bevis som denna motivering grundades på (punkt 13 ovan).

101 Till skillnad mot vad som var fallet med de rättsakter som ogiltigförklarades genom domen av den 11 december 2012, Sina Bank/rådet (T-15/11, EU:T:2012:661, punkterna 72–79) (punkt 77 ovan), har sökanden således på ett ändamålsenligt sätt, angående det omtvistade beslutet, kunnat bestrida att motiveringen var välgrundad såvitt avsåg tillämpningen av kriteriet ”kontrolleras” och de uppgifter som låg till grund härför redan innan beslutet antogs, bland annat i skrivelserna av den 23 januari 2012 (punkt 17 ovan) och den 14 april 2014 (punkt 22 ovan). Såsom bekräftas av förevarande talan har sökanden dessutom effektivt kunnat utöva sin talerätt beträffande huruvida nämnda motivering var välgrundad.

102 Däremot framgår det av punkt 86 ovan att i den mån det angripna beslutet med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”stöd till spridningskänslig kärnteknisk verksamhet”, var motiveringen till det angripna beslutet otillräcklig. Därmed har sökanden, innan förevarande talan väcktes eller inom ramen för densamma, inte haft möjlighet att på ett ändamålsenligt eller effektivt sätt kunnat bestrida att det fanns fog för att tillämpa detta kriterium på dennes situation.

103 Det kan sålunda fastställas att det angripna beslutet, i den mån det med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”stöd till spridningskänslig kärnteknisk verksamhet”, åsidosatte sökandens rätt till försvar samt dennes rätt till ett effektivt domstolsskydd, men att beslutet, i den mån det med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”kontrolleras”, inte åsidosatte dessa rättigheter.

104 Tribunalen godtar således grunden avseende ett åsidosättande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd, såvitt den avser ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, i den mån det med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”stöd till spridningskänslig kärnteknisk verksamhet”, men inte i övrigt, det vill säga såvitt den avser ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, i den mån det med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”kontrolleras”.

– De omtvistade rättsakterna

105 Den 1 september 2014 delgav rådet sökanden personligen motiveringen till de omtvistade rättsakterna, enligt redogörelsen i punkt 24 ovan.

106 Det framgår av punkt 93 ovan att denna motivering, med beaktande av de krav som uppställs i rättspraxis, var tillräcklig beträffande tillämpningen på sökanden såväl av kriteriet ”kontrolleras”, som anges i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012, som av kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering”, som anges i artikel 20.1 c i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 d i förordning nr 267/2012.

107 Rådet har dessutom uppgett att det meddelade sökanden om samtliga skriftliga bevis som denna motivering grundades på (punkt 25 ovan).

108 Sökanden hade möjlighet att bestrida motiveringen och de uppgifter som den grundade sig på till och med innan de omtvistade rättsakterna antogs, bland annat uppgifterna i skrivelserna av den 17 september 2014 (punkt 26 ovan) och av den 15 januari 2015 (punkt 30 ovan).

109 Sökanden har dessutom effektivt kunnat utöva sin talerätt genom att inom ramen för förevarande talan invända bland annat att den ”inte stöd[de] regeringen finansiellt mer än andra centralbanker i världen” och att den ”än mindre g[av] den sorts stöd som avses i de angripna rättsakterna, det vill säga stöd till spridning av kärnmaterial”.

110 Därmed hade sökandens rätt till försvar samt dennes rätt till ett effektivt domstolsskydd iakttagits till fullo när de omtvistade rättsakterna antogs.

111 Följaktligen godtar inte tribunalen grunden avseende ett åsidosättande av principen om iakttagande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd, såvitt den avser ogiltigförklaring av de omtvistade rättsakterna.

112 Det följer av samtliga ovanstående överväganden att den första grunden godtas endast såvitt avser det omtvistade beslutet och i den mån det omtvistade beslutet med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”stöd till spridningskänslig kärnteknisk verksamhet”. Talan kan i övrigt inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

113 Eftersom de rättsstridigheter som konstaterats i punkterna 87, 94 och 104 ovan inte påverkar den omständigheten att kriteriet ”kontrolleras” i de angripna rättsakterna, samt kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering” i de omtvistade rättsakterna, tillämpades på sökanden, kan dessa rättsstridigheter inte motivera att nämnda rättsakter ogiltigförklaras. Vad gäller kontrollen av lagenligheten av ett beslut att vidta restriktiva åtgärder har domstolen nämligen slagit fast att om unionsdomstolen finner att åtminstone ett av de anförda skälen är tillräckligt precist och konkret, att det är väl underbyggt och att det i sig utgör tillräckligt stöd för beslutet, kan det förhållandet att detsamma inte gäller för andra skäl – med hänsyn till åtgärdernas preventiva karaktär – inte motivera att beslutet ogiltigförklaras (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 130).

114 Tribunalen övergår därmed till att pröva den andra grunden och kommer därvid att begränsa sin prövning till att avse frågan huruvida rådet, genom att tillämpa kriteriet ”kontrolleras” i de angripna rättsakterna, samt kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering” i de omtvistade rättsakterna, behäftade samtliga dessa rättsakter med en oriktig bedömning.

Den andra grunden: uppenbart oriktig bedömning

115 Sökanden har klandrat rådet för att ha gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att, efter omprövning ha beslutat att låta sökanden kvarstå i den omtvistade förteckningen i de angripna rättsakterna. Sökanden har påpekat att de enda skäl som denna meddelades om och som lades till grund för att låta vederbörande kvarstå i förteckningen var felaktiga, eftersom sökanden inte har någon koppling till vare sig Daftars intressen eller finansieringen av ”regimens strategiska intressen”, eller närmare bestämt till spridning av kärnmaterial. Rådet underlät att beakta den omständigheten att sökanden är organiserad och fungerar som en vanlig privat bank. Bankens styrelseledamöter har valts utifrån deras kompetenser och kvalifikationer, och ingen av dem har utsetts av Daftar eller har kopplingar till denne. Sökanden tillhandahåller tjänster och lån till privatpersoner, enskilda och företag, snarare än till offentliga enheter. Trots att Mostazafan även fortsättningsvis är sökandens majoritetsaktieägare kan den omständigheten inte rättfärdiga att sökanden kvarstår i den omtvistade förteckningen eftersom såväl Mostazafan som Daftar är oavhängiga regeringen och den verkställande makten i Iran – dels på grund av institutionella och organisatoriska skäl, dels på grund av den konstitutionella principen om maktdelning som anges i artikel 57 i den iranska grundlagen. Rådet har i förevarande fall inte tillämpat det enda kriterium som enligt rättspraxis rättfärdigar att en åtgärd bestående i frysning av en persons eller enhets tillgångar vidtas, det vill säga att den berörda personen eller enheten tillhandahåller stöd till Irans regering, vilket inte heller kan vara av enbart indirekt natur, utan det måste nödvändigtvis röra sig om direkt stöd. I likhet med myndigheterna i Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, var rådet skyldigt att följa domen av den 4 juni 2014, Sina Bank/rådet (T-67/12, ej publicerad, EU:T:2014:348), där det fastställdes att åtgärden bestående i frysning av sökandens tillgångar skulle upphöra.

116 Kommissionen har bestritt sökandens argument och anfört att talan inte kan bifallas såvitt avser den andra grunden.

117 Det framgår av domstolens rättspraxis att domstolsprövningen av en rättsakt om restriktiva åtgärder mot en person eller en enhet bland annat kräver att unionsdomstolen försäkrar sig om att den aktuella rättsakten grundas på faktiska omständigheter som utgör ett tillräckligt underlag för en sådan rättsakt. Detta förutsätter att de faktiska omständigheter som har åberopats i redogörelsen för skälen och som ligger till grund för nämnda rättsakt undersöks, vilket betyder att domstolskontrollen inte är begränsad till en abstrakt bedömning av huruvida de angivna skälen sannolikt är korrekta, utan avser frågan huruvida dessa skäl, eller åtminstone ett av dem som i sig anses utgöra tillräckligt stöd för rättsakten, är väl underbyggda (se dom av den 28 november 2013, rådet/Fulmen och Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, punkt 64 och där angiven rättspraxis).

118 Det ankommer därför på unionsdomstolen att vid denna prövning vid behov anmoda den behöriga unionsmyndigheten att inkomma med uppgifter eller bevisning, oavsett om de är hemliga eller inte, som är av relevans för denna prövning (se dom av den 28 november 2013, rådet/Fulmen och Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, punkt 65 och där angiven rättspraxis).

119 Det är nämligen den behöriga unionsmyndigheten som, vid ett eventuellt bestridande, ska visa att det finns grund för de skäl som har åberopats mot den berörda personen eller enheten, och inte den berörda personen eller enheten som ska bevisa motsatsen, det vill säga att det saknas grund för skälen (se dom av den 28 november 2013, rådet/Fulmen och Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, punkt 66 och där angiven rättspraxis).

120 Det framgår inledningsvis av den rättspraxis som det hänvisas till i punkterna 117–119 ovan att den prövning tribunalen ska göra i förevarande fall inte är begränsad till att endast avse en prövning av huruvida en uppenbart oriktig bedömning har skett. Det saknar därmed betydelse att den oriktiga bedömning som rådet enligt sökanden gjort sig skyldig till är uppenbar.

Det omtvistade beslutet

121 Såsom påpekats i punkterna 75 och 78–81 ovan, framgår det av den ursprungliga och kompletterande motivering till det omtvistade beslutet som det redogörs för i punkterna 5 och 16 ovan, att nämnda beslut vilar på att kriteriet ”kontrolleras”, som anges i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012, tillämpades på sökanden, och närmare bestämt grundar sig på den omständigheten att sökanden kontrollerades av Mostazafan, och därigenom av ledaren.

122 Sökandens argument kan i huvudsak uppfattas så, att rådet klandras för att i det omtvistade beslutet ha gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att anse att sökanden kontrollerades av en person eller enhet som var engagerad i, direkt knuten till eller ger stöd till spridning av kärnmaterial i den mening som avses i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012.

123 I detta hänseende grundar sig tillämpningen av kriteriet ”kontrolleras” på att det föreligger en icke-försumbar risk för att en person eller enhet som är engagerad i spridning av kärnmaterial som får sina tillgångar frysta kommer att utöva påtryckningar på de personer och enheter som personen eller enheten själv äger eller kontrollerar, i syfte att kringgå effekterna av de åtgärder som omfattar den förstnämnda personen eller enheten genom att uppmana de senare till att antingen direkt eller indirekt överföra sina tillgångar till sin ägare, eller till att genomföra transaktioner som personen eller enheten i fråga inte kan utföra själv på grund av att dess tillgångar är frysta (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 mars 2012, Melli Bank/rådet, C-380/09 P, EU:C:2012:137, punkt 58). Med hänsyn till denna risk är en frysning av tillgångar som innehas av personer och enheter som kontrolleras av en person eller enhet vars tillgångar är frysta en nödvändig och ändamålsenlig åtgärd för att säkerställa att de åtgärder som har vidtagits är effektiva och att de inte kringgås (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 mars 2012, Melli Bank/rådet, C-380/09 P, EU:C:2012:137, punkt 58).

124 Det följer således av artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012 att rådet måste frysa tillgångar som innehas av varje person eller enhet som kontrolleras av en person eller enhet som är engagerad i, direkt knuten till eller ger stöd till spridning av kärnmaterial, utan att den antagna åtgärden behöver motiveras av att den person eller enhet som kontrolleras själv deltar i denna spridning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 mars 2012, Melli Bank/rådet, C-380/09 P, EU:C:2012:137, punkterna 39 och 40).

125 Med beaktande av lydelsen av artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012, som avser personer och enheter som, beroende på språkversion, har ”fastställts” eller ”identifierats” som delaktiga i kärnvapenspridning, samt den rättspraxis rörande tillämpningen av kriteriet ”kontrolleras” som citeras i punkterna 123 och 124 ovan, får rådet endast vidta restriktiva åtgärder gentemot personer och enheter vars namn återfinns i en förteckning över personer och enheter som är föremål för restriktiva åtgärder på grund av att de kontrolleras av personer eller enheter som har ”fastställts” eller ”identifierats” som engagerade i, direkt knutna till eller ge stöd till spridning av kärnmaterial.

126 Som svar på tribunalens skriftliga fråga (punkt 42 ovan) har rådet uppgett att vid tidpunkten då det omtvistade beslutet antogs, återfanns varken Mostazafan eller ledaren i den omtvistade förteckningen som innehöll namnen på de personer och enheter som officiellt har ”fastställts” eller ”identifierats” som engagerade i, direkt knutna till eller ge stöd till spridning av kärnmaterial i den mening som avses i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012, och som av denna anledning ska bli föremål för restriktiva åtgärder, såsom frysning av deras tillgångar. Den risk

för kringgående av sanktioner bestående i frysning av tillgångar som i normala fall motiverar tillämpningen av kriteriet ”kontrolleras”, såsom erinras om i punkt 123 ovan, föreligger således inte i förevarande fall.

127 Eftersom rådet inte hade upptagit ledaren eller Mostazafan i den omtvistade förteckningen vid tidpunkten då det omtvistade beslutet antogs, hade rådet inte rätt att anta nämnda beslut, i den mån det med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”kontrolleras”.

128 Varje annan lösning skulle försätta sökanden i en extremt ogynnsam processuell position, med beaktande av dennes möjlighet att kunna tillvarata sina rättigheter och sin rätt till ett effektivt domstolsskydd. Så är fallet eftersom sökanden, för att bestrida de restriktiva åtgärder som vidtagits gentemot denne, skulle behöva bestrida ledarens och Mostazafans ansvar för spridning av kärnmaterial, utan att kunna förvänta sig någon hjälp i detta avseende från ledaren eller Mostazafan, som inte omfattas av några restriktiva åtgärder.

129 Rådet gjorde således en oriktig bedömning i det omtvistade beslutet genom att med avseende på sökanden tillämpa kriteriet ”kontrolleras”.

130 I den delen godtar tribunalen följaktligen den andra grunden, och konstaterar att det omtvistade beslutet är ogrundat i den del det med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”kontrolleras”.

131 Det omtvistade beslutet ska således ogiltigförklaras då det är delvis otillräckligt motiverat (punkt 87 ovan), strider mot principen om iakttagande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd (punkt 104 ovan) och delvis är ogrundat.

De omtvistade rättsakterna

132 Såsom påpekats i punkterna 90 och 91 ovan framgår det av motiveringen till det omtvistade beslutet, som det redogörs för i punkt 24 ovan, att denna motivering vilar på att kriteriet ”kontrolleras”, som anges i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012, tillämpades på sökanden, och i det avseendet närmare bestämt grundade sig på den omständigheten att sökanden kontrollerades av Mostazafan, och därigenom av ledaren.

133 Sökandens argument kan i huvudsak uppfattas så, att rådet klandras för att i det omtvistade beslutet ha gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att slå fast att sökanden kontrollerades av en person eller enhet som var engagerad i, direkt knuten till eller gav stöd till spridning av kärnmaterial i den mening som avses i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012.

134 Av de skäl som redogörs för i punkterna 123–125 ovan får rådet endast vidta restriktiva åtgärder gentemot personer och enheter som kontrolleras av personer eller enheter vars namn återfinns i en förteckning över sådana personer och enheter som är föremål för restriktiva åtgärder på grund av att de har ”fastställts” eller ”identifierats” som engagerade i, direkt knutna till eller ge stöd till spridning av kärnmaterial.

135 Som svar på tribunalens skriftliga fråga (punkt 42 ovan) har rådet medgett att vid tidpunkten då de omtvistade rättsakterna antogs återfanns varken Mostazafan eller ledaren i den omtvistade förteckningen, som innehöll namnen på de personer och enheter som officiellt fastställts eller identifierats som engagerade i, direkt knutna till eller ge stöd till spridning av kärnmaterial i den mening som avses i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012. Därmed hade rådet inte rätt att anta dessa rättsakter, i den mån de med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”kontrolleras”.

136 Rådet gjorde således en oriktig bedömning i de omtvistade rättsakterna genom att med avseende på sökanden tillämpa kriteriet ”kontrolleras”.

137 Härav följer att de omtvistade rättsakterna är ogrundade i den del de med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”kontrolleras”.

138 Eftersom de omtvistade rättsakterna även grundades på tillämpningen av två andra kriterier, är detta enda materiella fel emellertid inte tillräckligt för att rättfärdiga en ogiltigförklaring av nämnda rättsakter, vilket följer av den rättspraxis som det hänvisas till i punkt 113 ovan, som anger att det räcker att endast ett av de kriterier som uppställs i den lagstiftning som föreskriver restriktiva åtgärder är uppfyllt för att tillämpningen av dessa åtgärder ska vara rättfärdigad.

139 Såsom påpekas i punkt 90 ovan framgår det nämligen av motiveringen till det omtvistade beslutet, enligt redogörelsen i punkt 24 ovan, att dessa rättsakter även vilar på att kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering”, som anges i artikel 20.1 c i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 d i förordning nr 267/2012, tillämpades på sökanden, och närmare bestämt på den omständigheten att sökanden ”bist[od] Mostazafan … och dess grupp av dotterföretag med finansiella tjänster”.

140 Såvitt rådet i sina inlagor har hänvisat till överföringar från sökanden till Mostazafan, till ”vinstutdelning och bonusar”, och i synnerhet till den omständigheten att det framgår av sökandens bolagsordning och dess årsredovisning för räkenskapsåret som löpte ut den 20 mars 2010, vilka bifogats till ansökan, att Mostazafan i egenskap av aktieägare mottar betydande vinstutdelning och bonusar från sökanden, kan dessa argument inte godtas, eftersom de inte avser den specifika motivering i de omtvistade rättsakterna som lagts till grund för att tillämpa kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering” på sökanden, det vill säga att sökanden ”bist[od] Mostazafan … och dess grupp av dotterföretag med finansiella tjänster”.

141 Utdelning av vinst och bonusar från ett företag till dess aktieägare kan nämligen inte likställas med att företaget tillhandahåller aktieägarna en finansiell tjänst. Med denna argumentation som förevändning söker rådet följaktligen åberopa andra uppgifter än de som lagts till grund för att anta de omtvistade rättsakterna.

142 Lagenligheten hos de angripna rättsakterna kan nämligen endast bedömas utifrån de faktiska och rättsliga omständigheter som låg till grund för deras antagande och tribunalen kan inte följa rådets uppmaning att byta ut motiveringen till rättsakterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 oktober 2012, Oil Turbo Compressor/rådet, T-63/12, EU:T:2012:579, punkt 29).

143 Följaktligen kan rådets argument avseende sökandens utdelning av vinst och bonusar till Mostazafan inte beaktas för att pröva huruvida de omtvistade rättsakterna är välgrundade i den mån de med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering”.

144 Under alla omständigheter har rådet endast åberopat sökandens utdelning av vinst och bonusar till Mostazafan, medan skälen till de omtvistade rättsakterna hänvisar till finansiella tjänster som sökanden tillhandahåller inte bara Mostazafan självt, utan även dess ”grupp av dotterföretag”.

145 I sina inlagor har rådet dessutom hänvisat till den omständigheten att det framgår av sökandens bolagsordning och dess årsredovisning för räkenskapsåret som löpte ut den 20 mars 2010, att i egenskap av sökandens aktieägare ”deltar [Mostazafan] i en rad transaktioner som [sökanden] är inblandad i”.

146 Sökanden har å sin sida gjort gällande att ”rådet inte har framkommit med några formella bevis som styrker att [sökanden] har gynnat något offentligt organ eller statligt ägt företag”, och påpekar att ”dess räkenskaper och koncernredovisning bekräftar att så gott som samtliga av dess lån, krediter och övriga tjänster erbjuds (och nyttjas av) enskilda och privata företag, snarare än regeringen och

offentliga enheter”, och att ”dess tjänster och lån … erbjuds (och nyttjas av) ett sedvanligt klientel bestående av enskilda och företag, och inte regeringen eller nationella inrättningar och företag”. Sökanden har i detta avseende hänvisat till en förteckning över sina största kunder under perioden från och med mars till och med november 2010 som bifogats ansökan.

147 Det är härvidlag viktigt att erinra om att kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering”, som utvidgar tillämpningsområdet för de restriktiva åtgärderna för att öka de påtryckningar som utövas mot Islamiska republiken Iran, endast avser verksamheten hos en person eller enhet som, även oberoende av någon eventuell direkt eller indirekt koppling till spridning av kärnmaterial, till följd av sin kvantitativa eller kvalitativa betydelse kan främja sådan spridning genom att ge den iranska regeringen stöd i form av materiella, ekonomiska eller logistiska tillgångar eller hjälp som underlättar för denna regering att eftersträva sådan spridning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juli 2014, National Iranian Oil Company/rådet, T-578/12, ej publicerad, EU:T:2014:678, punkterna 118–120, 140 och 141). Kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering” åsyftar således inte alla former av stöd till Irans regering, oavsett hur litet eller symboliskt det än må vara, utan enbart sådana former av stöd som genom deras kvantitativa eller kvalitativa betydelse bidrar till att Irans regering fortsättningsvis kan bedriva spridning av kärnmaterial. När kriteriet tolkas, under unionsdomstolens kontroll, i förening med syftet att utöva påtryckning på Irans regering för att få den att upphöra med spridning av kärnmaterial, definierar det omtvistade kriteriet således på ett objektivt sätt en avgränsad kategori av personer och enheter som kan få sina tillgångar frysta (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juli 2014, National Iranian Oil Company/rådet, T-578/12, ej publicerad, EU:T:2014:678, punkt 119).

148 I förevarande fall har rådet inte hävdat att sökanden direkt tillhandahåller finansiellt stöd till Irans regering, utan att sökanden tillhandahåller sådant stöd ”via Mostazafan”. Det är helt enkelt så, att även om Mostazafan i motiveringen till de omtvistade rättsakterna betecknas som en ”betydelsefull iransk halvstatlig enhet som kontrolleras direkt av ledaren”, kan Mostazafan inte likställas med Irans regering.

149 Med beaktande av det syfte kriteriet söker uppnå och som det erinras om i punkt 147 ovan, kan en sådan indirekt tillämpning av kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering” endast rättfärdigas om det visats att den person eller enhet som fungerar som mellanhand antingen själv tillhandahåller stöd till Irans regering i den mening som avses i artikel 20.1 c i beslut 2010/413 och artikel 23.2 d i förordning nr 267/2012, eller styrs av denna regering för att bedriva spridning av kärnmaterial.

150 I förevarande fall har det inte visats att Mostazafan tillhandahåller stöd till Irans regering i den mening som avses i artikel 20.1 c i beslut 2010/413 och i artikel 23.2 d i förordning nr 267/2012.

151 Enbart den omständigheten, som rådet åberopat, att Mostazafan är en ”betydelsefull iransk halvstatlig enhet som kontrolleras direkt av ledaren” är inte tillräcklig för att visa att Mostazafan tillhandahåller stöd till Irans regering, som genom dess kvantitativa eller kvalitativa betydelse bidrar till att denna regering fortsättningsvis kan bedriva spridning av kärnmaterial, i enlighet med vad som krävs enligt den rättspraxis som det hänvisas till i punkt 147 ovan, eller att Mostazafan fungerar som ett redskap för den iranska regeringen inom dess politik för spridning av kärnmaterial.

152 Dessutom har rådet inte upptagit Mostazafan i den omtvistade förteckningen bland de personer eller enheter som har fastställts eller identifierats som sådana som tillhandahåller stöd till Irans regering i den mening som avses i artikel 20.1 c i beslut 2010/413 och artikel 23.2 d i förordning nr 267/2012, eller bland de personer eller enheter som är engagerade i, direkt knutna till eller ger stöd till spridning av kärnmaterial i den mening som avses i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012.

153 Slutligen har rådet, inom ramen för förevarande talan, inte inkommit med några uppgifter som styrker att Mostazafan tillhandahåller stöd till Irans regering eller är engagerad i, direkt knuten till eller ger stöd till spridning av kärnmaterial.

154 De förutsättningar som skulle kunna rättfärdiga att kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering” indirekt tillämpades på sökanden (punkt 149 ovan) är därmed inte uppfyllda i förevarande fall.

155 Tribunalen kan således konstatera att rådet gjorde en oriktig bedömning i de omtvistade rättsakterna, genom att med avseende på sökanden tillämpa kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering”.

156 Följaktligen, och utan att det finns anledning att undersöka huruvida sökanden har tillhandahållit Mostazafan finansiella tjänster, godtar tribunalen den andra grunden och finner att de omtvistade rättsakterna saknar grund i den mån de med avseende på sökanden tillämpade kriteriet ”tillhandahåller stöd till Irans regering”.

157 De omtvistade rättsakterna ska således ogiltigförklaras då de saknar grund.

158 Med beaktande av de slutsatser som dragits i punkterna 131 och 157 ovan ska talan bifallas i dess helhet och samtliga angripna rättsakter ogiltigförklaras.

Rättsverkningarna i tiden av att de angripna rättsakterna ogiltigförklaras

159 Såsom rådet uppgett som svar på tribunalens skriftliga fråga (punkt 42 ovan), ska rättsverkningarna av att sökanden upptagits i den omtvistade förteckningen upphävas i enlighet med artikel 26.5 i beslut 2010/413, i dess lydelse enligt rådets beslut (Gusp) 2015/1863 av den 18 oktober 2015 (EUT L 274, 2015, s. 174), som i enlighet med artikel 1 rådets beslut (Gusp) 2016/37 av den 16 januari 2016 om datumet för tillämpning av beslut 2015/1863 (EUT L 11, 2016, s. 1), är tillämplig sedan den 16 januari 2016. Faktum kvarstår dock att så länge som sökanden genom beslut 2015/1008 och genomförandeförordning 2015/1001 kvarstår i den omtvistade förteckningen löper denna en risk för att återigen bli föremål för restriktiva åtgärder, för det fall att Islamiska republiken Iran inte fullgör sina åtaganden gentemot Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Frankrike, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, Folkrepubliken Kina, Amerikas förenta stater, och Ryska federationen, med stöd av unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, inom ramen för en gemensam handlingsplan där det fastställs en strategi för att nå en långsiktig övergripande lösning på frågan om spridning av kärnmaterial.

160 Beträffande genomförandeförordning nr 2015/1001 erinrar tribunalen om att det i artikel 60 andra stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol föreskrivs att ett avgörande av tribunalen varigenom en förordning förklaras ogiltig, med avvikelse från artikel 280 FEUF, ska gälla först efter utgången av den överklagandetid som anges i artikel 56 första stycket i stadgan eller, om ett överklagande har skett inom den tiden, efter det att överklagandet har ogillats (se dom av den 6 september 2013, Persia International Bank/rådet, T-493/10, EU:T:2013:398, punkt 122 (ej publicerad) och där angiven rättspraxis).

161 I förevarande fall har genomförandeförordning 2015/1001 karaktären av en förordning i den mening som avses i artikel 60 andra stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, eftersom artikel 2 i genomförandeförordningen föreskriver att den är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater, vilket motsvarar de rättsverkningar som föreskrivs för en förordning enligt artikel 288 FEUF (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 april 2016, rådet/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, punkt 121). Artikel 60 andra stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol är således tillämplig på genomförandeförordning 2015/1001.

162 I enlighet med artikel 60 andra stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol förfogar rådet således över en period om två månader, förlängd med tio dagar med hänsyn till avstånd, räknad från delgivningen av förevarande dom, för att avhjälpa de åsidosättanden som konstaterats med avseende på genomförandeförordning 2015/1001, genom att i förekommande fall anta nya restriktiva åtgärder gentemot sökanden.

163 Beträffande beslut 2015/1008 ska det erinras om att enligt artikel 264 andra stycket FEUF får tribunalen, om den anser det nödvändigt, ange vilka rättsverkningar av en ogiltigförklarad rättsakt som ska betraktas som bestående. I förevarande fall kan den omständigheten att det föreligger en diskrepans mellan det datum då beslutet om ogiltigförklaring av genomförandeförordning 2015/1001 träder i kraft och det datum då rättsverkningarna av beslut 2015/1008 upphör, allvarligt påverka rättssäkerheten, eftersom beslut 2015/1008 och genomförandeförordning 2015/1001 föreskriver att identiska restriktiva åtgärder ska antas gentemot sökanden. Följaktligen ska rättsverkningarna av beslut 2015/1008 bestå, i den del de låter sökanden kvarstå i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413, i dess lydelse enligt 2010/644, till och med det datum då förevarande dom vinner laga kraft, såtillvida den medför att genomförandeförordning 2015/1001 ska ogiltigförklaras i den del den låter sökanden kvarstå i förteckningen i bilaga IX till förordning nr 267/2012 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2013, Persia International Bank/rådet, T-493/10, EU:T:2013:398, punkt 129 (ej publicerad) och där angiven rättspraxis).

164 Eftersom övriga angripna rättsakter inte längre ger upphov till några rättsverkningar berörs de inte av tillämpningen av artikel 264 andra stycket FEUF.

Rättegångskostnader

165 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande rättegångsdeltagare förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökanden har yrkat att rådet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom rådet har tappat målet, ska yrkandet bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (första avdelningen)

följande:

1) **Europeiska unionens råds beslut, såsom det framgår av meddelandet av den 15 mars 2014 till de personer och enheter som är föremål för de restriktiva åtgärder som föreskrivs i rådets beslut 2010/413/Gusp och rådets förordning (EU) nr 267/12 om restriktiva åtgärder mot Iran om att låta Sina Bank kvarstå i förteckningen i bilaga II till rådets beslut 2010/413/Gusp av den 26 juli 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av gemensam ståndpunkt 2007/140/Gusp, i dess lydelse enligt rådets beslut 2010/644/Gusp av den 25 oktober 2010, och i bilaga IX till rådets förordning (EU) nr 267/2012 av den 23 mars 2012 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning (EU) nr 961/2010, ogiltigförklaras.**

2) **Rådets beslut 2014/776/Gusp av den 7 november 2014 om ändring av beslut 2010/413/Gusp, rådets genomförandeförordning (EU) nr 1202/2014 av den 7 november 2014 om genomförande av förordning nr 267/2012, rådets beslut (Gusp) 2015/1008 av den 25 juni 2015 om ändring av beslut 2010/413, och rådets genomförandeförordning (EU) 2015/1001 av den 25 juni 2015 om genomförande av förordning nr 267/2012, ogiltigförklaras i den del dessa rättsakter låter Sina Bank kvarstå i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413, i dess lydelse enligt beslut 2010/644, och i bilaga IX till förordning nr 267/2012,**

3) **Rättsverkningarna av beslut 2015/1008 kvarstår, såvitt de avser Sina Bank, från och med tidpunkten för dess ikraftträdande till och med utgången av den överklagandetid som anges i artikel 56 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, eller, om ett överklagande har skett inom den tiden, till och med att överklagandet har ogillats.**

4) **Rådet ska ersätta rättegångskostnaderna.**

Kanninen Pelikánová

Buttigieg

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 18 oktober 2016. Underskrifter

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten 2

1. Restriktiva åtgärder som vidtagits mot Islamiska republiken Iran 2

2. Restriktiva åtgärder som avser sökanden 2

Bakgrund sedan talan väcktes 4

Förfarandet och parternas yrkande 5

Rättslig bedömning 6

1. Upptagande till sakprövning 6

Huruvida det första yrkandet, såvitt det avser ogiltigförklaring av bilaga IX till förordning nr 267/2012 i den del den avser sökanden, kan tas upp till sakprövning 6

Huruvida det tredje yrkandet kan tas upp till sakprövning 8

2. Prövning i sak 9

Den första grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten, av principen om iakttagandet av rätten till försvar och av rätten till ett effektivt domstolsskydd 9

Åsidosättande av motiveringsskyldigheten 10

– Det omtvistade beslutet 11

– De omtvistade rättsakterna 13

Åsidosättande av principen om iakttagande av rätten till försvar och av rätten till ett effektivt domstolsskydd 14

– Det omtvistade beslutet 14

– De omtvistade rättsakterna 15

Den andra grunden: uppenbart oriktig bedömning 16

Det omtvistade beslutet 17

De omtvistade rättsakterna 18

Rättsverkningarna i tiden av att de angripna rättsakterna ogiltigförklaras 21

Rättegångskostnader 22